การสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง

PA PAEUNG PUENG MANG CREATIVE PERFORMANCE

สมบูรณ์ พนเสาวภาคย์ และคณะ*

SOMBOON PANASAOWAPAK AND OTHERS

บทคัดย่อ

การสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมาและชาติพันธุ์ของชาวมอญ แนวคิด และองค์ประกอบในการสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์ครูและผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบท่ารำตามลำดับ จากการศึกษาพบว่า ในอดีตชาติมอญเป็นชาติที่มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างมากแต่ถูกพม่ารุกรานเพราะต้องการศิลปวัฒนธรรมและขยายอาณาเขตทำให้ชาวมอญต้องหนีภัยสงครามอพยพไปประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อ รวมถึงประเทศไทย โดยอาศัยอยู่ตามหัวเมืองชั้นนอก เช่น ปากเกร็ด พระประแดง เป็นต้น ชาวมอญที่อาศัยรวมกลุ่มอยู่ในไทยยังคงอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของตนเองไว้มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น เช่น การเล่นทะแยมอญ การรำมอญ รวมถึงวงปี่พาทย์มอญ เป็นต้น

ผลงานสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง มีแนวคิดการสร้างสรรค์โดยใช้เปิงมางเป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง แบ่งการแสดงเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1 แสดงลักษณะการตีเปิงมางของฝ่ายชาย ช่วงที่ 2 เป็นการร่ายรำแสดงวิถีชีวิตของหญิงสาวชาวมอญ และช่วงที่ 3 เป็นการเกี้ยวพาราสีระหว่างหนุ่มสาวชาวมอญ กระบวนท่ารำนำโครงสร้างของท่ารำมอญพระประแดงและมอญปากเกร็ดมาปรับปรุงและประยุกต์ ตลอดจนสร้างสรรค์กระบวนท่ารำขึ้นใหม่โดยยังคงเอกลักษณ์ของท่ารำมอญ เพลงประกอบการแสดงประพันธ์ทำนองโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดุษฎี มีป้อม การแต่งกายพัฒนามาจากการแต่งกายในวิถีชีวิตของชาวมอญ และการแต่งกายในงานประกวดนางสงกรานต์พระประแดง กระบวนท่ารำฝ่ายชายเป็นการแสดงวิธีการตีเปิงมางในลักษณะต่าง ๆ ส่วนฝ่ายหญิงเป็นการแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวมอญ ได้แก่ ท่าการแต่งกาย ท่าพายเรือ ท่าเด็ดดอกไม้ และท่าการใช้ผ้าคล้องคอ

คำสำคัญ: ป๊ะเปิ้งเปิงมาง การสร้างสรรค์การแสดง

* คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Faculty of Art Education, Bunditpatanasilpa Institute

Abstract

This creative research-"Pa Paeung Pueng Mang" aimed to study the background and history of Mon race, concepts and elements of Pa Paeung Pueng Mang performance and to present the creative performance of Pa Paueng Pueng Mang. The study analysis of data from documents, textbooks, related literatures including an interview with teachers and specialists in creative choreographering and keep practicing regularly. The findings show that in the past Mon community was rich culturally prosperous but they were attacked by Burmeses because the Burmese would like to take over Mon's arts and cultures with an intention attempt to expand their kingdom as well. This drive some Mon to emigrate from their homeland. Some Mons became war prisoners of war and some became refugees in the nearby countries such as the Mons who came to live under the sovereignty of Thai Kingdom. They have been allowed to live in Pakkred and Prapadaeng areas etc. Mons communities in Thailand can still conserve their characterized cultural heritages such as Thayae Mon performing, Mon dancing and also Mon's native orchestra.

The Mon native's orchestra is a popular music of Mon's bands in their communities and has been adapted and popularly performed in Thai society. The characteristics and uniqueness of Mon's native orchestra are a combination of sad melody moaning rhythm, entertaining and impressive musical sound of Paueng Mang Kok which is a nice unique characteristic of performing in Mon's music style which is fun and lively to audiences. Therefore, the researcher adapted this concept to develop a framework in this creative performance by using Paueng Mang as the main musical instrument to accompany the dancing. The performance was devided into 3 parts: the first part showed the variety of Paueng Mang performing by male players, the second part presented Mon females' lifestyles and the last part

showed the Mon males and females celebrating and courting each other. The dance moves in this performance were and the overall functions from Mon dancing in Prapadaeng and Pakkred with the neo-choreographering based on Mon culture. For the musical pieces in the performance was composed by Asst. Prof. Dr. Dussadee Meepom. In regard to the costumes, they were adapted from local Mon clothes used in daily lives and also from the outfits of Miss Songarn and Mister Loychai at Prapadaeng.

Keywords: Pa Paeung Pueng Mang, Creative Perfromance

บทนำ

มอญเป็นชนชาติที่มีความเจริญรุ่งเรืองในอดีต มีศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นแบบแผนมีเอกลักษณ์ประจำชาติ ปัจจุบันชาวมอญเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ภายในประเทศที่มีอาณาเขตใกล้เคียงเนื่องจากมอญถูกพม่ารุกรานและยึดเมืองไปเป็นเมืองขึ้น ด้วยเหตุที่ต้องการศิลปวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรืองของชาวมอญมาเป็นของพม่าเมื่อประเทศมอญถูกพม่ายึดครอง ชาวมอญต่างพากันอพยพหลบหนีไปตามสถานที่ต่าง ๆ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีชาวมอญพากันอพยพเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของพระมหากษัตริย์ไทย แม้ว่าชาวมอญจะเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่อาศัยปะปนอยู่กับประชากรในประเทศไทย แต่ก็รวมตัวเป็นกลุ่มชนสืบทอดศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองอยู่ ด้วยสาเหตุที่ชาวมอญได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยเป็นเวลานาน ภายหลังจึงรับเอาศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยบางอย่างเข้าไปผสมผสานกับศิลปวัฒนธรรมของชาวมอญจึงเป็นเหตุให้แบบแผนดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวมอญลดน้อยลงไป แต่ก็ยังคงเห็นร่องรอยที่เป็นเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวมอญหลงเหลืออยู่

การแสดงสร้างสรรค์ชุดป๊ะเปิ้งเปิงมางเกิดจากความสนใจศึกษาในเอกลักษณ์และวิธีการเล่นเปิงมางคอกและท่าทางของผู้ตีเปิงมาง ซึ่งมีความโดดเด่นสามารถใช้สัดส่วนของร่างกาย ได้แก่ ศีรษะ ฝ่ามือ สันมือ ปลายนิ้วมือ หัวเข่า อากัปกิริยาเคลื่อนไหวลักษณะต่าง ๆ ตีสัมผัสหน้าลูกเปิงมางทำให้เกิดเสียง เช่น ป๊ะ เปิ้ง ตุ๊บ เปิงมางมีลักษณะเสียงไล่จากสูงไปหาต่ำอันเป็นเอกลักษณ์ของเปิงมางแต่ละใบ ศึกษาวิถีชีวิตและศิลปวัฒนธรรมของคนไทย

เชื้อสายมอญที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย โดยเริ่มจากการลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ศึกษากระบวนท่ารำแม่บทรำมอญปากเกร็ดและมอญพระประแดง ศึกษาจังหวะหน้าทับเพลงมอญและท่าทางของผู้ตีเปิงมาง รวมถึงศึกษาวิถีชีวิตศิลปวัฒนธรรมของคนไทยเชื้อสายมอญที่มีความผูกพันอยู่กับสายน้ำเปรียบเสมือนการเชื่อมต่อวัฒนธรรมระหว่างชาติไทยกับชาติมอญ

ที่มาของชื่อชุดการแสดงเกิดจากแนวคิดในการนำลักษณะเสียงที่เกิดจากการตีเปิงมางจนเกิดเสียง “ป๊ะ” และเสียง “เปิ้ง” รวมทั้งนำชื่อเรียกของ “เปิงมาง” ที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงดังกล่าว นำมาเป็นแนวคิดในการสร้างสรรค์การแสดงและเป็นอุปกรณ์สำคัญที่ใช้ประกอบการแสดง คณะผู้วิจัยจึงได้นำเสียงที่เกิดจากการตีเปิงมางมาเรียงร้อยผสมผสานกับชื่อของเครื่องดนตรีที่ให้กำเนิดเสียง ใช้เทคนิคทางภาษาเป็นการเล่นคำพ้องเสียงที่แสดงถึงเอกลักษณ์และสื่อความหมายของการแสดงได้อย่างชัดเจน ทำให้จดจำได้ง่าย จนเป็นที่มาของชื่อชุดการแสดง “ป๊ะเปิ้งเปิงมาง”

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาความเป็นมาและชาติพันธุ์ของชาวมอญ
2. เพื่อสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง
3. นำเสนอผลงานสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง

วิธีการศึกษา

การแสดงสร้างสรรค์ชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

1.1 การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการและแนวคิดในการออกแบบท่ารำ/การสร้างสรรค์ชุดการแสดง กระบวนการคิดและกลวิธีการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ไทย วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรมด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทย และองค์ประกอบการแสดงด้านนาฏศิลป์ไทยและการใช้แม่ท่า นาฏยศัพท์ ภาษานาฏศิลป์ในการออกแบบท่ารำ

1.2 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทย ประกอบด้วย

1) นางรัตติยะ วิกสิตพงศ์	ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ศิลปินแห่งชาติ

2) นางนฤมัย ไตรทองอยู่ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
3) นางรติวรรณ กัลยาณมิตร ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
4) นายจตุพร รัตนวราหะ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ศิลปินแห่งชาติ
5) นายประสิทธิ์ ปิ่นแก้ว ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ศิลปินแห่งชาติ
6) นายวีระชัย มีบ่อทรัพย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
7) นายสมศักดิ์ ทัดติ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
8) นายวิโรจน์ อยู่สวัสดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
9) นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์ไทย
10) นายประเมษฐ์ บุณยะชัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์ไทย
11) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดุษฎี มีป้อม ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีไทย
12) นายยงยุทธ ปลื้มปรีชา ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีไทย
13) นายดรุณ มีป้อม อาจารย์ภาควิชาดุริยางคศิลป์ศึกษา
14) ผู้ช่วยศาสตราจารย์สหวัฒน์ ปลื้มปรีชา อาจารย์ภาควิชาดุริยางคศิลป์ศึกษา

2. ประพันธ์เพลง

3. ออกแบบกระบวนท่ารำ

4. ออกแบบเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์การแสดง

5. การตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และความสอดคล้องกับแนวคิดในการออกแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 ท่าน ประกอบด้วย

1) นางรัตติยะ วิกสิตพงศ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ศิลปินแห่งชาติ
2) นางนฤมัย ไตรทองอยู่ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
3) นางรติวรรณ กัลยาณมิตร ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
4) นางนฤมล สมุทรโคจร ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
5) นางสาวสุรีย์ อัฏฏะวัชระ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
6) นางสาวกรรณิการ์ วิโรทัย ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
7) นางคมคาย กลิ่นภักดี ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย

8) นางฉวีวรรณ นุชนวล ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
9) นายจตุพร รัตนวราหะ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ศิลปินแห่งชาติ
10) นายประสิทธิ์ ปิ่นแก้ว ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย ศิลปินแห่งชาติ
11) นายวีระชัย มีบ่อทรัพย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
12) นายสมศักดิ์ ทัดติ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
13) นายวิโรจน์ อยู่สวัสดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
14) นายประเมษฐ์ บุณยะชัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์ไทย
15) นายนิวัฒน์ สุขประเสริฐ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์ไทย

6. การปรับปรุงแก้ไข
7. การวิพากษ์ โดยผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ครั้ง
ครั้งที่ 1 วันที่ 20 มิถุนายน 2560
ครั้งที่ 2 วันที่ 1 กรกฎาคม 2560

ผลการศึกษา

ผลงานสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง เกิดจากความสนใจในเอกลักษณ์และวิธีการเล่นเปิงมางคอกและท่าทางของผู้ตีเปิงมาง ซึ่งมีความโดดเด่นสามารถใช้สัดส่วนของร่างกาย ได้แก่ ศีรษะ ฝ่ามือ สันมือ ปลายนิ้วมือ หัวเข่า รวมถึงอากัปกิริยาเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ ที่ตีสัมผัสหน้าลูกเปิงมางทำให้เกิดเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ของเปิงมางแต่ละใบ จึงนำมาสู่การสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง ซึ่งเกิดจากแนวคิดในการนำลักษณะเสียงที่เกิดจากการตีเปิงมางจนเกิดเสียง “ป๊ะ” และเสียง “เปิ้ง” รวมถึงนำชื่อเรียกของกลอง “เปิงมาง” ที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงดังกล่าว นำเสียงที่เกิดจากการตี มาเรียงร้อยผสมผสานกับชื่อของเครื่องดนตรีที่ให้กำเนิดเสียง คือ เปิงมาง ใช้เทคนิคทางภาษาเป็นการเล่นคำพ้องเสียง ซึ่งแสดงถึงเอกลักษณ์ที่สื่อความหมายของรูปแบบการแสดงได้อย่างชัดเจน ทำให้จดจำได้ง่ายจนเป็นที่มาของชื่อชุดการแสดง “ป๊ะเปิ้งเปิงมาง”

รูปแบบการแสดงสร้างสรรค์ชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง ใช้ผู้แสดงชาย 7 คน ผู้แสดงหญิง 7 คน มีรูปแบบการแสดงแบ่งออกเป็น 3 ช่วงการแสดง ได้แก่

ช่วงที่ 1 ช่วงเปิดการแสดง ใช้ผู้แสดงชายทั้งหมดแสดงท่าทางลักษณะวิธีการตีเปิงมางโดยใช้สัดส่วนของร่างกาย คือ ศีรษะ ฝ่ามือ สันมือ ปลายนิ้วมือ หัวเข่า เพื่อนำเสนอเสียงเปิงมางแต่ละลูก

ช่วงที่ 2 ช่วงกลาง ผู้แสดงหญิงออกแสดงท่ารำมอญที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่จากพื้นฐานกระบวนท่ารำแม่บท ท่ารำมอญจากมอญปากเกร็ด และมอญพระประแดง รวมถึงสอดแทรกท่ารำที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญของมอญ

ช่วงที่ 3 ช่วงท้ายการแสดง เป็นการรำคู่ เกี้ยวพาราสีกันระหว่างผู้แสดงฝ่ายชายและฝ่ายหญิงและจบลงด้วยการรวมเปิงมางทั้ง 7 ใบเป็นเปิงมางคอก เพื่อแสดงให้เห็นถึงแนวคิดหลักของการแสดง



ภาพที่ 1 การแสดงช่วงที่ 1
ที่มา: ผู้วิจัย



ภาพที่ 2 การแสดงช่วงที่ 2
ที่มา: ผู้วิจัย



ภาพที่ 3 การแสดงช่วงที่ 3
ที่มา: ผู้วิจัย

เพลงที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดงสร้างสรรค์ชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง เป็นผลงานการประพันธ์ทำนองโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดุษฎี มีป้อม มีแนวคิดในเรื่องบทบาทหน้าที่และลีลาในการบรรเลงเปิงมางคอกที่ประกอบอยู่ในวงปี่พาทย์มอญ ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการบรรเลงประกอบจังหวะหน้าทับและการบรรเลงสอดแทรกไปกับทำนองเพลง ไม่ว่าจะเป็นการบรรเลงตามจังหวะตรง ๆ หรือการบรรเลงขัด คลุกเคล้าไปกับทำนองเพลง ในการหลอกล่อ ยั่วเย้า สร้างอารมณ์สนุกสนาน ผนวกกับลักษณะลีลาการบรรเลงเฉพาะตัว ทำให้ผู้ประพันธ์ได้นำมาเป็นแนวคิดที่สำคัญในการประพันธ์เพลงนี้ในลักษณะของเพลงระบำ ซึ่งเป็นเพลงที่มีลักษณะเป็นเพลงมอญ ประกอบไปด้วยทำนองเพลงในอัตราจังหวะสองชั้น จำนวน 2 ท่อน ซึ่งผู้รำสามารถแสดงลีลาการร่ายรำได้อย่างอ่อนช้อยสวยงามตามรูปแบบจารีตในการบรรเลงและการฟ้อนรำแบบมอญ และอัตราจังหวะชั้นเดียว 2 ท่อน โดยให้มีสำนวนลีลาที่มีความสนุกสนาน เปิดโอกาสให้เครื่องดนตรีตะโพนมอญและเปิงมางได้มีโอกาสบรรเลงในลักษณะยั่วเย้า หลอกล่อ หยอกล้อกัน ซึ่งเมื่อผสมผสานกับทำนองเพลงและเครื่องประกอบจังหวะอื่น ๆ แล้วทำให้เกิดอรรถรสของความร่าเริง สนุกสนาน มีชั้นเชิงในการบรรเลงระหว่างตะโพนมอญและเปิงมางคอก

เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดงใช้วงปี่พาทย์มอญเครื่องคู่ ประกอบด้วย 1. ปี่มอญ 2. ระนาดเอก 3. ระนาดทุ้ม 4. ฆ้องมอญวงใหญ่ 5. ฆ้องมอญวงเล็ก 6. ตะโพนมอญ 7. เปิงมางคอก 8. โหม่ง 9. ฉิ่ง 10. ฉาบใหญ่ 11. ฉาบเล็ก 12. กรับ

ผู้แสดง ใช้ผู้แสดงทั้งหมด 14 คน แบ่งเป็นผู้แสดงชายจำนวน 7 คน และผู้แสดงหญิงจำนวน 7 คน



ภาพที่ 4 การแต่งกายผู้แสดงหญิง
ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพที่ 5 การแต่งกายผู้แสดงชาย
ที่มา : ผู้วิจัย

เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงมีรูปแบบการแต่งกายที่พัฒนามาจากการแต่งกายในวิถีชีวิตประจำวันของชาวมอญและมีการปรับปรุงให้สวยงามขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการแสดง สอดคล้องกับรูปแบบของหลักการแสดงในแนวของนาฏศิลป์ไทยและได้นำรูปแบบการแต่งกายมาจากการประกวดนางสงกรานต์พระประแดง มาเป็นแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายการแสดงสร้างสรรค์ชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง โดยเน้นโทนสีฟ้า สีเขียว สีม่วง เพื่อให้เกิดความหวานของสีเครื่องแต่งกายและเกิดความสวยงามทั้งนี้เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้ชม

ฝ่ายชาย สวมเสื้อคอพวงมาลัยแขนยาว นุ่งผ้าลอยชายจีบหน้านางหางไหล คาดหน้า คาดเอว และห่มสไบพาดบ่าสองชาย ทัดดอกไม้ สวมเครื่องประดับ ได้แก่ สร้อยคอ เข็มขัด และกำไลข้อเท้า

ฝ่ายหญิง สวมเสื้อเกาะอกทับด้วยเสื้อลูกไม้แขนกระบอกคอตั้ง นุ่งผ้าถุงแบบป้ายยาวกรอมเท้า มีผ้าคล้องคอ สวมเครื่องประดับ ได้แก่ สร้อยคอ ต่างหู และกำไลข้อมือ

อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง ได้นำเครื่องดนตรีที่สื่อถึงเอกลักษณ์ของชาวมอญ คือ เปิงมางมาเป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยผู้แสดงฝ่ายชาย 7 คน จะใช้ถือและสะพายคนละ 1 ใบ พร้อมทั้งร่ายรำประกอบทำนองเพลง

รูปแบบการแปรแถวการแสดงสร้างสรรค์ชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง เป็นการแสดงในรูปแบบของระบำ ลักษณะของการแปรแถวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการแสดง มีรูปแบบการแปรแถวที่หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับขนาดของเวทีและถูกต้องหลักของนาฏศิลป์ไทยทั่วไป เช่น แถวหน้ากระดาน แถวเฉียง แถวปีกกา แถวสลับฟันปลา แถวครึ่งวงกลม และการตั้งซุ้ม

โอกาสที่ใช้แสดงการแสดงสร้างสรรค์ชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง ใช้แสดงในงานรื่นเริงงานมงคลทั่วไป หรือแสดงในงานที่เกี่ยวเนื่องกับการละเล่นทางวัฒนธรรมของชาวมอญ หรืองานนิทรรศการต่าง ๆ ที่ต้องการสื่อถึงวัฒนธรรมของชาวมอญ

กระบวนท่ารำ แนวคิดในการประดิษฐ์กระบวนท่ารำมาจากท่ารำพื้นฐานของท่ารำมอญปากเกร็ดและมอญพระประแดง นำมาเป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์กระบวนท่ารำฝ่ายหญิง รวมถึงศึกษารูปแบบและวิธีการตีเปิงมางในการบรรเลงมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ท่ารำของฝ่ายชาย ใช้เปิงมางเป็นอุปกรณ์การแสดงของฝ่ายชาย กำหนดรูปแบบการแสดงเป็นประเภทระบำ มีกระบวนท่ารำ 2 ลักษณะ คือ กระบวนท่ารำมอญแบบเดิมและกระบวนท่ารำที่ปรับปรุง ประยุกต์ และสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ ประกอบอากัปกิริยาท่าทางของผู้แสดงที่สอดคล้องกับท่วงทำนองและจังหวะดนตรี ดังนี้

1. ลักษณะท่าทางในการแสดงของฝ่ายชายที่ถือเปิงมางคนละ 1 ใบ ตีสอดแทรกประกอบ ท่ารำไปกับทำนองเพลงบางครั้งอาจตีเพิ่มจังหวะให้มีความถี่หรือตีหน่วงจังหวะไปกับท่ารำ แต่ต้องขึ้นอยู่กับทำนองและจังหวะหลักของเพลงประกอบ

2. ลักษณะท่าทางตามกระบวนท่าตีเปิงมางของฝ่ายชาย ได้แก่

- การใช้ข้อศอกตีเปิงมางปฏิบัติโดยใช้ข้อศอกมือซ้ายและมือขวามาวางแตะที่ตัวของเปิงมางให้พร้อมกันโดยงอข้อศอกทำมุม 45 องศา เพื่อให้เกิดความเป็นเสียงเดียวกัน รวมถึงการย่อเข่าขึ้นลงและทิ้งน้ำหนักลงเต็มเท้าเข้ากับจังหวะของดนตรี

- การใช้สันมือกับเปิงมางการปฏิบัติท่านี้เพื่อให้เกิดความพร้อมเพรียงของผู้แสดงทุกคนต้องตีโดยการใช้สันมือทั้งมือขวาและมือซ้ายตีลงบนหน้าของเปิงมางต้องทิ้งน้ำหนักลงที่ส้นเท้าทั้งสองข้างแล้วกดลงที่พื้นย่อเข่าลงทำมุมประมาณ 65 องศาเพื่อน้ำหนักจะได้ช่วยให้ไม่ให้ลำตัวของผู้แสดงโคลงไปมาและก้มหลังเล็กน้อยให้ลำตัวงอเพื่อให้ใช้สันมือตีลงบนหน้าของเปิงมางพร้อมกันแลดูสวยงามเป็นระเบียบ

- การยกตัวเปิงมางขึ้นเหนือศีรษะผู้แสดง วิธีปฏิบัติท่านี้ผู้แสดงจะยกลูกเปิงมางให้มีความพร้อมเพรียงกันให้ได้แนวระดับของแขนทั้งสองข้างของผู้แสดงเพื่อให้เกิดความสวยงามโดย ผู้แสดงต้องย่อตัวลงและทิ้งน้ำหนักของตัวลงให้เต็มเท้าย่อเข่าลงทำมุม 45 องศา พร้อมกับใช้มือสองมือยกลูกเปิงมางขึ้นเหนือศีรษะ ส่งตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อน้ำหนักจะได้ช่วยในการทรงตัวของผู้แสดงให้ตั้งตรงได้ดี

3. กระบวนท่าธรรมชาติที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่โดยใช้พื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ได้แก่

ฝ่ายชาย

- ท่าพายเรือ แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวมอญ โดยมีวิธีปฏิบัติท่ารำ ดังนี้ ผู้แสดงที่เป็นหัวเรือนำมือทั้งสองมาพนมมือยื่นออกมาระดับหน้าอก หักข้อศอกประมาณ 45 องศา ผู้แสดงที่ต่อจากผู้แสดงเป็นหัวเรือจะนำมือซ้ายมาแตะไหล่ขวาของผู้แสดงตัวหน้าและเก็บเท้าพร้อมกัน ต่อจากนั้นผู้แสดงทั้งหมดจะถอนเท้าขวายกเท้าซ้ายมือขวาทำท่าพายเรือโดยนำมือขวาตั้งวงบนแล้วแทงมือขวามาด้านหน้าศีรษะ เอียงซ้ายแล้วนำมือขวามาตั้งวงบนระดับศีรษะ แล้วเลื่อนเท้าไปทางซ้ายเอียงศีรษะทางขวาให้เข้ากับจังหวะของดนตรี ผู้แสดงท่าพายเรือต้องปฏิบัติให้พร้อมกันทั้งท่าพายเรือด้วยมือขวา การเอียงศีรษะตามมือขึ้นลงซึ่งเป็นการยากในการปฏิบัติให้พร้อมเพรียงและสวยงามต้องอาศัยการฝึกฝนจนชำนาญ

ฝ่ายหญิง

- ท่าผ้าคล้องคอเป็นการแต่งกายในวิถีชีวิตของชนชาติมอญ ซึ่งจะมีผ้าคล้องคอเพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินวิถีชีวิต เช่น คลุมผม เช็ดเหงื่อ บังแดด และใช้ห่มกันลม เป็นต้น ดังนั้น จึงนำมาสู่การประดิษฐ์ท่ารำ โดยใช้ผ้าคล้องคอเป็นส่วนหนึ่งในการออกแบบท่าให้สอดคล้องกับการใช้ผ้าคล้องคอในวิถีชีวิตของชาวมอญ โดยมีวิธีปฏิบัติท่ารำ คือ

ผู้แสดงจะใช้มือทั้งสองข้างจับผ้าคล้องคอโดยก้าวเท้าขวาไขว้ หมุนรอบตัวโดยทำให้พร้อมเพรียงกันทุกคนเพื่อให้เกิดความสวยงามของลักษณะท่า ขณะผู้แสดงหมุนรอบตัวและเกิดความพร้อมเพรียง

- ท่าไหว้ เป็นการแสดงให้เห็นว่าชนชาติมอญเป็นชนชาติที่นับถือศาสนาพุทธ กอปรกับเป็นผู้รักความสงบ อ่อนน้อมถ่อมตน ดังนั้น จึงใช้ท่าไหว้เพื่อเป็นการสื่อถึงบุคลิกลักษณะของชาวมอญ โดยมีวิธีการปฏิบัติท่ารำ คือ ผู้แสดงพนมมือทั้งสองข้างไว้ที่อกก้มศีรษะและลำตัวลงเล็กน้อย พร้อมกับย่อเข่าลงทำมุม 45 องศาโดยให้ส้นเท้าทั้งสองข้างชิดกันในลักษณะท่าไหว้นี้ ผู้แสดงต้องปฏิบัติให้พร้อมกันในขณะที่ก้มศีรษะ ย่อเข่า และลำตัวลงเพื่อให้เห็นถึงความนุ่มนวลอ่อนช้อยดูสวยงาม

- ท่าเด็ดดอกไม้ เป็นท่าทางเลียนแบบธรรมชาติแสดงถึงอิริยาบถของผู้หญิงที่ชื่นชอบความงามของดอกไม้ ผ่านการแสดงท่าทางเก็บดอกไม้ โดยมาวิธีปฏิบัติท่ารำ คือ ผู้แสดงใช้มือขวายกขึ้นเหนือศีรษะโดยใช้นิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันเปิดช่องว่างเล็กน้อยเพื่อให้นิ้วหัวแม่มือเปิดออกหักข้อมือเล็กน้อย (ในลักษณะของดอกไม้ที่กำลังหุบ) ต่อจากนั้นนำมือขวาลงมาระดับอกแล้วใช้มือซ้ายให้นิ้วทั้ง 4 เปิดออกเปิดช่องว่างเล็กน้อยเพื่อให้นิ้วหัวแม่มือเปิดออก (ในลักษณะของดอกไม้ที่บาน) ใช้เท้ายืนชิดติดกันแล้วเขย่งเท้าขวาและเท้าซ้ายไปตามจังหวะของดนตรีที่ประกอบการแสดง การปฏิบัติท่านี้ยากมากต้องอาศัยความสามารถลีลาท่ารำ การใช้มือการใช้ลำตัวการเขย่งเท้า รวมถึงต้องได้รับการฝึกหัดให้เกิดความชำนาญเพื่อให้เกิดความพร้อมเพรียงในการแสดงแบบติดต่อกัน

- ท่าที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตประจำวันเป็นการสื่อให้เห็นถึงธรรมชาติความรักสวยรักงามของผู้หญิงชาวมอญ ได้แก่ ท่าส่องกระจกและท่าผัดแป้ง ท่าเกล้าผม ท่าทัดดอกไม้ ท่าติดกระดุมเสื้อ ท่านุ่งผ้าและท่าพายเรือ

ท่าส่องกระจกและท่าผัดแป้ง การปฏิบัติท่านี้ผู้แสดงจะนั่งไขว้เท้าตั้งตัวตรงและส่งตัวขึ้นเพื่อช่วยในการทรงตัวผู้แสดงจะนำมือซ้ายยกขึ้นโดยงอข้อศอกทำมุม 45 องศาหักข้อมือซ้ายเข้าหาตัวในลักษณะเป็นกระจกเงาสองหน้าแล้วนำมือขวามาแบออก ให้นิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันเปิดนิ้วหัวแม่มือออกเล็กน้อยนำมือขวานี้มาแตะที่แก้มขวาและแก้มซ้ายในลักษณะของการทาแป้งบนใบหน้าและใช้ตัวไปมาตามจังหวะดนตรีที่ประกอบการแสดง การปฏิบัติท่านี้ ผู้แสดงต้องปฏิบัติพร้อมกันเพื่อให้เป็นไปในท่าเดียวกัน ส่องกระจกและผัดหน้าพร้อมกัน รวมถึงการใช้ตัวไปตามจังหวะดนตรีเพื่อความสวยงามของผู้ปฏิบัติทุกคน

ท่าเกล้าผม วิธีปฏิบัติให้พร้อมเพรียงกันผู้แสดงจะต้องยืนไขว้เท้าโดยใช้เท้าขวาวางข้างหน้าขาซ้ายวางหลัง ใช้มือทั้ง 2 ข้างแบมือออกให้นิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันเปิดนิ้วหัวแม่มือออก แล้วนำมือทั้ง 2 ข้างมาทำท่ารวบผมโดยลูบเส้นผมจากท้ายทอยมากลางศีรษะแล้วนำมือทั้ง 2 ข้าง มาหยุดอยู่ทางศีรษะด้านซ้ายโยกตัวไปตามจังหวะเพลงที่ประกอบการแสดงเล็กน้อยและนำเท้าขวาออกมาเตะออกทางขวาเล็กน้อย การปฏิบัติท่าเกล้าผมนี้ต้องอาศัยความพร้อมเพรียงของผู้ปฏิบัติเพื่อให้ท่าที่ออกมาดูสวยงามและเป็นระเบียบ

ท่าทัดดอกไม้ การปฏิบัติท่านี้เป็นท่าที่ติดต่อมาจากท่าเกล้าผมผู้แสดงจะอยู่ในลักษณะจิกเท้าขวาและเท้าซ้ายลงกับพื้นรวมถึงย่อเข่าลงเล็กน้อยและทิ้งน้ำหนักตัวลงเต็มเท้าที่ยืนจิกลงพื้นเพื่อไม่ให้ลำตัวโคลงไปมา แล้วนำมือทั้งสองข้างมาตั้งจีบหักข้อศอกระดับ 45 องศา มาแตะไว้ที่ผมด้านซ้ายมือในลักษณะท่าติดดอกไม้ทางด้านซ้ายของศีรษะผู้แสดงจะเปิดปลายคางสูงเล็กน้อยโดยใช้หน้าแหงนมองบนเอียงศีรษะทางซ้าย

ท่าติดกระดุมเสื้อ ผู้แสดงจะนั่งไขว้เท้ายกก้นขึ้นเล็กน้อยตั้งตัวตรงแล้วส่งตัวขึ้นเพื่อช่วยในการทรงตัวผู้แสดงจะตั้งมือจีบหักข้อศอกระดับ 45 องศา ไล่มือจีบสลับบนล่างที่กลางหน้าอก ตามสาบเสื้อที่มีกระดุมของผู้แสดงติดอยู่พร้อมกับเอียงศีรษะและลำตัวให้พร้อมกัน ไปทางขวาและทางซ้ายการปฏิบัติท่านี้ ผู้แสดงจะต้องทำท่าจีบไล่กันสลับบนล่างพร้อมทำเอียงศีรษะและลำตัวไปทางขวาและทางซ้ายพร้อมกัน ทุกคนต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญเพื่อการแสดงออกมาดูสวยงามพร้อมเพรียงกัน

ท่านุ่งผ้า ผู้แสดงจะอยู่ในลักษณะจิกเท้าขวาและเท้าซ้ายลงกับพื้นรวมถึงย่อเข่าลงเล็กน้อยและทิ้งน้ำหนักตัวลงเต็มเท้าข้างที่ยืนจิกลงพื้นเพื่อไม่ให้ลำตัวโคลงไปมา ผู้แสดงจะใช้มือขวาและมือซ้ายแตะที่เอวด้านขวาและด้านซ้ายในลักษณะนุ่งผ้า ต่อจากนั้นจะใช้มือทั้ง 2 ข้างปาดผ้าลงมาทางขาด้านซ้าย

ท่าพายเรือ ผู้แสดงจะนั่งคุกเข่าบนส้นเท้าโดยตั้งแถวหน้ากระดานใช้มือซ้ายวางบนบ่าข้างซ้ายของผู้แสดงด้านหน้า มือขวาทำท่าพายเรือโดยนำมือขวามาวางตั้งวงบนแล้วแทงมือขวามาด้านหน้าศีรษะ เอียงซ้ายแล้วนำมือขวามาตั้งวงบนระดับสูงศีรษะ แล้วเลื่อนเท้าไปทางซ้าย เอียงศีรษะทางขวาให้เข้ากับจังหวะของดนตรีที่ประกอบการแสดง ผู้แสดงถ้าพายเรือต้องปฏิบัติให้พร้อมกันทางถ้าพายเรือด้วยมือขวาการเอียงศีรษะตามมือขึ้นลง ซึ่งเป็นการยากในการปฏิบัติที่จะทำให้ออกมาได้พร้อมเพรียงและสวยงามต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

สรุปและอภิปรายผล

การแสดงสร้างสรรค์ชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาและชาติพันธุ์ของชาวมอญ แนวคิดและองค์ประกอบในการสร้างสรรค์การแสดงชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง การสร้างสรรค์การแสดง ชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง และนำเสนอผลงานสร้างสรรค์การแสดงชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการสัมภาษณ์ครูและผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบท่ารำ ตลอดจนดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ตามข้อเสนอแนะในการวิพากษ์ผลงานสร้างสรรค์ชุดนี้จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทย

จากการศึกษาพบว่ามอญเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย แต่ยังคงสามารถสืบทอดศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองไว้ วัฒนธรรมทางด้านดนตรีมอญ เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวมอญที่โดดเด่นอยู่ในสังคมไทย ปี่พาทย์มอญ เดิมใช้แสดงทั้งงานมงคลและงานอวมงคล แต่ภายหลังงานมงคลน้อยลง ส่วนใหญ่จะเป็นการบรรเลงในงานอวมงคลมากกว่า คนทั่วไปจึงเข้าใจว่าปี่พาทย์มอญใช้บรรเลงแต่ในงานอวมงคล จากความนิยมวงดนตรีปี่พาทย์มอญของสังคมไทยในปัจจุบัน นำมาสู่แรงบันดาลใจในการคิดออกแบบการแสดงครั้งนี้ คือ เกิดจากความสนใจในเอกลักษณ์ วิธีการเล่นเปิงมางคอก และท่าทางของผู้ตีเปิงมางซึ่งมีความโดดเด่น สามารถใช้สัดส่วนของร่างกาย ได้แก่ ศีรษะ ฝ่ามือ สันมือ ปลายนิ้วมือ หัวเข่า อากัปกิริยาเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ ที่ตีสัมผัสหน้าลูกเปิงมางทำให้เกิดเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ของเปิงมางแต่ละใบจึงนำมาสู่การสร้างสรรค์การแสดงชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง

ด้านผู้แสดง การแสดงสร้างสรรค์ชุด ปีะเปิ้งเปิงมาง ใช้ผู้แสดงชาย 7 คน ผู้แสดงหญิง 7 คน มีรูปแบบการแสดงแบ่งออกเป็น 3 ช่วงการแสดง ได้แก่

ช่วงที่ 1 ช่วงเปิดการแสดง ใช้ผู้แสดงชายทั้งหมดแสดงท่าทางลักษณะวิธีการตีเปิงมางโดยใช้สัดส่วนของร่างกาย คือ ศีรษะ ฝ่ามือ สันมือ ปลายนิ้วมือ หัวเข่า เพื่อนำเสนอเสียงเปิงมางแต่ละลูก

ช่วงที่ 2 ช่วงกลาง ผู้แสดงหญิงออกแสดงท่ารำมอญที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่จากกระบวนท่ารำแม่บทรำมอญจากมอญปากเกร็ดและมอญพระประแดง รวมถึงสอดแทรกท่ารำที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญของมอญ สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญศิริ นิยมทัศน์ (2543, น. 66-155) ศึกษาเรื่องรำมอญเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี พบว่า

ลักษณะท่ารำเฉพาะมี 12 ท่า ตั้งชื่อท่ารำแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1. ตั้งชื่อโดยการเลียนเสียงเครื่องดนตรี 2. ตั้งชื่อตามลักษณะท่ารำที่มีความหมายเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่

ช่วงที่ 3 ช่วงท้ายการแสดง เป็นการรำคู่เกี้ยวพาราสีกันระหว่างผู้แสดงฝ่ายชายและฝ่ายหญิงและจบลงด้วยการรวมเปิงมางทั้ง 7 ใบเป็นเปิงมางคอก เพื่อแสดงให้เห็นถึงแนวคิดหลักของการแสดง

เพลงที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดงสร้างสรรค์ชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง เป็นเพลงที่มีลักษณะเป็นเพลงมอญ ประกอบไปด้วยทำนองเพลงในอัตราจังหวะสองชั้นและอัตราจังหวะชั้นเดียว โดยให้มีสำนวนลีลาที่มีความสนุกสนาน เปิดโอกาสให้ตะโพนมอญและเปิงมางได้มีโอกาสในการบรรเลงที่มีลักษณะยั่วเย้า หลอกล่อ หยอกล้อกัน ซึ่งเมื่อผสมผสานกับทำนองเพลงและเครื่องประกอบจังหวะอื่น ๆ แล้วทำให้เกิดอรรถรสของความร่าเริง สนุกสนาน มีชั้นเชิงในการบรรเลงระหว่างตะโพนมอญและเปิงมางคอก

เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดง ใช้วงปี่พาทย์มอญเครื่องคู่

เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง พัฒนามาจากการแต่งกายในวิถีชีวิตประจำวันของชาวมอญและมีการปรับปรุงให้สวยงามขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการแสดง เน้นโทนสีฟ้า สีเขียว สีม่วง เพื่อให้เกิดความหวานของสีเครื่องแต่งกายและความสวยงาม ทั้งนี้เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้ชม

ฝ่ายชายสวมเสื้อคอพวงมาลัยแขนยาว นุ่งผ้าลอยชายจีบหน้านางหางไหล คาดหน้าคาดเอว และห่มสไบพาดบ่าสองชาย ทัดดอกไม้ สวมเครื่องประดับ ได้แก่ สร้อยคอ เข็มขัด และกำไลข้อเท้า

ฝ่ายหญิงสวมเสื้อเกาะอกทับด้วยเสื้อลูกไม้แขนกระบอกคอตั้ง นุ่งผ้าถุงแบบป้ายยาวกรอมเท้า มีผ้าคล้องคอ สวมเครื่องประดับ ได้แก่ สร้อยคอ ต่างหู และกำไลข้อมือ

อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง ได้นำเครื่องดนตรีที่สื่อถึงเอกลักษณ์ของชาวมอญ คือ เปิงมาง มาเป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยผู้แสดงฝ่ายชาย 7 คน ใช้ถือและสะพายคนละ 1 ใบ พร้อมทั้งร่ายรำประกอบทำนองเพลง

รูปแบบการแปรแถว ได้แก่ แถวหน้ากระดาน แถวเฉียง แถวปีกกา แถวสลับฟันปลา แถวครึ่งวงกลม และการตั้งซุ้ม

โอกาสที่ใช้แสดง ใช้แสดงในงานที่เกี่ยวเนื่องกับการละเล่นทางวัฒนธรรมของชาวมอญ หรืองานนิทรรศการต่าง ๆ ที่ต้องการสื่อถึงวัฒนธรรมของชาวมอญ สามารถจัดแสดงได้ในงานมงคลและงานรื่นเริงต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

จากการสร้างสรรค์การแสดงชุด ป๊ะเปิ้งเปิงมาง เป็นการสร้างสรรค์การแสดงที่มีวัฒนธรรมของชนชาติมอญซึ่งเป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในสังคมไทยและศิลปวัฒนธรรมมอญบางอย่างก็มีบทบาทในสังคมไทย ดังนั้นจึงเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับการแสดงด้านศิลปวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ๆ ที่ปรากฏในสังคมไทยและมีความน่าสนใจในการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์เป็นชุดการแสดงเพื่อเป็นประโยชน์ต่อวงการวิชาชีพด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทยสืบไป

รายการอ้างอิง

บุญศิริ นิยมทัศน์. (2543). **รำมอญเกาะเกร็ด**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชานาฏยศิลป์ไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.